

[Ministeren for offentlige arbejder]

penge! Men jeg er helt sikker på, at det ikke kommer til at gå ud over omsætningen her i firmaet, for der skal nok blive handel ud af dette her. Det bliver nok snarere hr. Jens Otto Madsens og hans gruppes problem.

Det er korrekt, som jeg allerede har bekræftet, at det er ministeren, der skal afgøre, hvad man kan klage over, men der er, som jeg sagde til hr. Dohrmann, ting, som er så små og så uvigtige, at der må være en grænse for, hvor mange instanser man skal ulejlige for alligevel at nå til det samme resultat. Jeg mener, det er i fuld overensstemmelse med det, som dette folketing nu i lang tid og sikkert også nu har ønsket, nemlig at der skal lægges rimelig megen kompetence ud til kommuner og amter, altså de nære folkevalgte. Men det kan jeg forstå ikke er noget, der er hr. Jens Otto Madsens livret, for den nedgøring af Kommunernes Landsforening, han gav, viser jo, at han ikke har tillid til de folk, som borgerne vælger ude omkring. Det minder lidt om den forrige debat, der var under behandlingen af Grønlandsministerens 3 lovforslag, om, hvem der egentlig er klog nok til at vide, om folk gør det rigtige. Jeg har altså tillid til borgerne, og da jeg har tillid til borgerne sådan stort set, ikke til enhver borger – min tillid til hr. Jens Otto Madsen vil heller ikke indbringe den helt store omsætning – men da jeg altså generaliserende sagt har tillid til borgerne, har jeg selvfølgelig også tillid til de repræsentanter, disse borgere vælger sig, herunder ikke mindst kommunalbestyrelserne og den forening af kommunalbestyrelser, som Kommunernes Landsforening er. Men jeg må forstå det sådan, at hr. Jens Otto Madsen hellere vil have et diktatorisk system, hvor det er en eller anden central magt, der bestemmer det hele, og det kan han så drømme om eller rejse hen til, men her i landet vil vi altså gerne have frie valg, og vi vil have tillid til dem, som frie borgere sætter kryds ved, og som derfor repræsenterer dem.

Hr. Svend Heiselberg var inde på gennemførelse af ekspropriationer og en eventuel erstatning ved vejomlægninger. Om dette store spørgsmål har jeg til enhver tid og gentagne gange i mine par år som fungerende i mit nuværende job svaret udførligt, grundigt, og jeg mener selv bevistkraftigt, og det er jeg parat til at gøre igen. Jeg har også været i korrespondance med udvalget om offentlige

arbejder, med enkelte medlemmer af folketinget og med mange andre instanser om det.

Jeg skal bare benytte lejligheden til at påpege over for hr. Svend Heiselberg, at der er meget andet end vejadgang og andre med ekspropriationer sammenhørende ting, som giver ændrede omsætnings- og handelsmuligheder, altså ændrede vilkår for udøvelse f.eks. af erhverv på et sådant sted. Mens hr. Svend Heiselberg talte, har jeg i farten lige noteret følgende: ved etablering af gågade, ved indførelse af ensretning, ved ombygning af ensretning, så den bliver modsat, ved nybyggerier af større omfang i et område, ved anlæg af omfartsveje og ved omlægning af færdselsruter sker der ofte meget, meget større ændringer i erhvervsvilkårene på et givet sted, og jeg tror ikke, det vil være muligt ved selv det snedigste og dygtigste embedsværk at udarbejde regler – og som hr. Dohrmann gerne vil have det, regler, der på alle måder beskytter retssikkerheden – for alle disse tilfælde, og hvad det vil være værd. Vi har domstolene til at fastsætte disse ting, og jeg tror ikke, det er muligt at indparagrafere mangfoldigheden af den slags sager på en sådan måde, at man kan slå op i det og konstatere, at når der sker den og den ændring, har man krav på det og det. Jeg har så sent som i denne sommer studeret dette emne meget grundigt, men jeg har ikke fundet nogen mulighed for det, og det har jeg både mundtligt og skriftligt redegjort for over for dem, der hidtil har henvendt sig, og det er jeg som sagt villig til at gøre igen.

Afsluttende skal jeg takke de ordførere, jeg her ikke har nævnt, og som har været blandt dem, der har givet forslaget rygvind. Da jeg havde dansk stil i min skoletid, lærte jeg, at en afslutning på en stil gerne måtte have en vis sammenhæng med begyndelsen, så man kunne se, at der var en disposition. Lad mig afslutte med at omtale embedsmændene, således som jeg gjorde det i mine bemærkninger til hr. Lerke. Også jeg føler, at embedsmændene har gjort et fortrinligt og grundigt stykke arbejde med forberedelse af denne lovgivning, og derfor kan jeg kun gratulere de pågældende til den gode modtagelse, lovforslaget har fået her.

Jens Otto Madsen (VS):